

4 OKTOBER 2022

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. [REDACTED]

[REDACTED] **GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR**, met kantoor te [REDACTED]

eiser tot herstel,

eiser,

met als raadsman mr. [REDACTED] advocaat bij de balie [REDACTED] met
kantoor te [REDACTED] waar de eiser woonplaats kiest,

tegen

[REDACTED] geboren te [REDACTED] op [REDACTED]

[REDACTED] wonende te [REDACTED]

beklaagde,

verweerder.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het hof van beroep te Brussel, correctionele kamer, van 14 januari 2022.

De eiser voert in een memorie die aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

Raadsheer heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal heeft geconcludeerd.

II. RELEVANTE GEGEVENS

1. Uit de stukken waarop het Hof vermag acht te slaan, blijkt het volgende:

- er werd op 7 november 1990 een gerechtelijk onderzoek opgestart naar stedenbouwmisdrijven, gepleegd op het onroerend goed van de verweerder, gelegen in een recreatiegebied te kadastraal gekend onder
(hierna de zaak I);
- bij beschikking van de raadkamer van 7 november 1996 werd de verweerder in deze zaak I naar de correctionele rechtbank verwezen wegens het bouwen van een woning aan een loods in strijd met de bij ministeriële beslissing van 17 april 1987 verleende vergunning (telastlegging A, eerste gedachtestreepje) en wegens het oprichten van een tuinhuisje zonder vergunning (telastlegging A, tweede gedachtestreepje), wegens het in stand houden van de in de telastlegging A vermelde toestand (telastlegging B) en wegens het voortzetten van de werken in strijd met het stakingsbevel (telastlegging C), gepleegd tussen 16 april 1987 en 7 november 1996;
- tijdens het voormelde gerechtelijk onderzoek werd door de toenmalige gemachtigde ambtenaar op 2 juli 1991 een herstellvordering ingeleid bij het openbaar ministerie met betrekking tot het oprichten van het tuinhuisje, strekkend tot het herstel in de vorige plaats, terwijl op 27 november 1991 en 10 januari 1995 bijkomende herstellvorderingen werden ingediend, strekkend tot het uitvoeren van aanpassingswerken, bestaande uit het strikt naleven van de voorwaarden zoals opgelegd in de bij ministeriële beslissing van 17 april 1987

verleende bouwvergunning en het onvoorwaardelijke behoud van de recreatieve bestemming;

- bij vonnis van de correctionele rechtbank Brussel van 29 mei 1997 werd de verweerder in de zaak I tot een straf veroordeeld wegens de bewezenverklaarde telastleggingen A, B en C, waarbij het herstel werd bevolen overeenkomstig de voormelde herstellvorderingen;
- de verweerder en het openbaar ministerie tekenden hoger beroep aan tegen dit vonnis van 29 mei 1997, welke procedure uiteindelijk werd aangeduid als de zaak I met het nummer [redacted];
- bij schrijven van 1 september 1999 deelde de toenmalige gemachtigde ambtenaar aan het openbaar ministerie mee dat de herstellvorderingen van 27 november 1991 en 10 januari 1995 werden aangepast, in die zin dat het herstel van de plaats in de vorige staat werd gevorderd;
- bij tussenarrest van 24 november 1999 verklaarden de appelrechters de hogere beroepen in de zaak I, behalve in zoverre ze betrekking hadden op de burgerlijke partij, ontvankelijk, waarbij de verdere behandeling werd opgeschort in afwachting van de afhandeling van de regularisatieaanvraag;
- na te hebben vastgesteld dat de administratieve procedure met betrekking tot de regularisatieaanvraag nog niet was afgehandeld, schortten de appelrechters bij tussenarrest van 27 maart 2002 de verdere behandeling van de zaak I andermaal op;
- de deputatie van de provincie [redacted] verleende op 3 maart 2009 een regularisatievergunning aan de verweerder;
- er werd navolgend een afzonderlijke strafvordering ingesteld tegen de verweerder, die in de loop van 2016 voor de correctionele rechtbank werd gedagvaard wegens meerdere stedenbouwkundige misdrijven op het voormelde onroerend goed (*hierna* de zaak II), namelijk wegens het in strijd met de regularisatievergunning van 3 maart 2009 gedeeltelijk verbouwen of gebruiken als woning zonder een fitnessruimte of enige andere recreatieve ruimte te hebben ingericht in de periode tussen 2 maart 2009 en 15 december 2015 (telastlegging A), wegens het zonder vergunning wijzigen van de hoofdfunctie van het gebouw, namelijk van een garage-herstelplaats naar de functie wonen

in de periode tussen 2 maart 2009 en 13 mei 2015 (telastlegging B), en wegens het negeren van stakingsbevelen door het gebouw uitsluitend te hebben gebruikt als woning zonder enige recreatiefunctie in de periode tussen 5 februari 2013 en 15 december 2015 (telastlegging C);

- in de zaak II werd door de eiser op 18 juli 2016, na een positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, thans de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering, een herstellvordering ingeleid bij het openbaar ministerie, strekkend tot bouw- of aanpassingswerken en staking van het strijdig gebruik, wat volgens die vordering inhoudt:
 - . het volledig uitvoeren van de vergunning van 3 maart 2009, van de voorwaarden ervan en van het bijhorende goedgekeurde bouwplan;
 - . het staken van het uitsluitend gebruik van het gebouw als woning; het gebouw dient in hoofdzaak gebruikt te worden voor recreatieve doeleinden en mag enkel ondergeschikt dienen als woning van de eigenaar;
- de correctionele rechtbank verklaarde bij vonnis van 10 mei 2017 de telastleggingen A, B en C in de zaak II niet bewezen en sprak de verweerder vrij van deze telastleggingen, waarbij de rechtbank zich onbevoegd verklaarde om uitspraak te doen over de herstellvordering van de eiser;
- de eiser en het openbaar ministerie tekenden hoger beroep aan tegen het vonnis van 10 mei 2017, welke procedure werd aangeduid als de zaak II met het nummer ;
- de herstellvordering van 18 juli 2016 werd door de eiser voor de appelrechters behalve in de zaak II ook ingesteld in de zaak I;
- na de zaken I en II te hebben samengevoegd, oordeelt het bestreden arrest dat:
 - . de strafvordering in de zaak I verjaard en bijgevolg vervallen is, waarbij de feiten, voorwerp van de telastlegging B in de zaak I, niet eens meer strafbaar zijn;
 - . de strafvordering in de zaak I vóór de verjaring ervan bij de strafrechter aanhangig werd gemaakt;
 - . het tuinhuisje niet meer op het perceel staat, zodat de herstellvordering met betrekking tot het tuinhuisje in de zaak I zonder voorwerp is geworden;

- . het herstel zoals omschreven in de oorspronkelijke herstellvorderingen van 27 november 1991 en 10 januari 1995 in de zaak I met betrekking tot het bouwen van een woning aan de loods in strijd met de vergunning van 17 april 1987, welke vorderingen strekken tot het uitvoeren van aanpassingswerken teneinde het gebouw te laten voldoen aan de voorwaarden van de vergunning van 17 april 1987, wat concreet zou neerkomen op de sloop en heroprichting conform die vergunning, niet meer wordt gevorderd;
- . de door de eiser na de regularisatievergunning van 3 maart 2009 in de zaak II op 18 juli 2016 ingediende gewijzigde herstellvordering de vorige herstellvorderingen in de zaak I vervangt, waarbij het thans gevorderde herstel de uitvoering beoogt van de voorwaarden van de regularisatievergunning van 3 maart 2009 en een gebruik van het perceel dat overeenstemt met de plannen van aanleg;
- . de herstellvordering betreffende de door de feiten van de telastleggingen A, B en C veroorzaakte gevolgen in de zaak I zonder voorwerp is;
- . in de zaak II het beroepen vonnis van 10 mei 2017, na verbetering van een materiële vergissing bij de weergave van de telastleggingen, wordt bevestigd.

III. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

Middel

Tweede onderdeel

2. Het onderdeel voert schending aan van de artikelen 161 en 189 Wetboek van Strafvordering en artikel 6.3.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening: het oordeel dat de herstellvordering in de zaak I werd vervangen door de herstellvordering in de zaak II en de herstellvordering in de zaak I met betrekking tot de door de feiten van de telastleggingen A, B en C veroorzaakte gevolgen in de

zaak I hierdoor zonder voorwerp is, is niet naar recht verantwoord; de omstandigheid dat de in de zaak II geformuleerde herstellvordering in identieke bewoordingen ook werd gesteld in de zaak I, heeft niet tot gevolg dat de in die laatste zaak gestelde herstellvordering zonder voorwerp zou zijn; een herstellvordering inzake ruimtelijke ordening is pas dan zonder voorwerp wanneer de wederrechtelijke ruimtelijke situatie, veroorzaakt door het stedenbouwmisdrijf, integraal ongedaan werd gemaakt, wat door de appelrechters niet wordt vastgesteld.

3. Krachtens artikel 6.3.1, § 1, eerste lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening beveelt de rechtbank, ambtshalve of op vordering van een bevoegde overheid, een meerwaarde te betalen en of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en of de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken.

4. De herstellvordering strekt ertoe als bijzondere vorm van teruggave in de zin van artikel 44 Strafwetboek en de artikelen 161 en 189 Wetboek van Strafvordering een einde te maken aan de met de wet strijdige toestand die uit het misdrijf is ontstaan en die het algemeen belang schaadt.

5. Hoewel de in artikel 6.3.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bedoelde herstellvordering geënt moet zijn op feiten die het voorwerp uitmaken van een bewezenverklaarde telastlegging, beoogt ze het herstel van de wettigheid naar de toekomst toe. De rechter moet aldus in het licht van de situatie op het ogenblik van zijn uitspraak, in voorkomend geval rekening houdend met wijzigingen die zich hebben voorgedaan met betrekking tot de plaatselijke feitelijke toestand, de verleende vergunningen en het planologische kader, nagaan of het gevorderde herstel nog noodzakelijk is om de gevolgen van het misdrijf te doen verdwijnen.

6. Zodra er een oorzakelijk verband bestaat tussen de wederrechtelijke toestand zoals die bestaat bij de uitspraak over de herstellvordering en de wederrechtelijke toestand die het voorwerp uitmaakt van het bewezenverklaarde stedenbouwkundige misdrijf, blijft de herstellvordering geënt op de feiten van dat misdrijf.

7. Wanneer een bevoegde overheid haar herstellvordering op grond van een bewezenverklaard stedenbouwkundig misdrijf met betrekking tot een bepaald onroerend goed ingevolge een nadien aan de overtreder verleende vergunning wijzigt en vervangt door een nieuwe herstellvordering, dient de rechter na te gaan of de in die laatste vordering geformuleerde herstelmaatregel nog noodzakelijk is om de gevolgen van het bewezenverklaarde misdrijf te doen verdwijnen, rekening houdend met de toestand op het ogenblik van zijn uitspraak. Uit de loutere omstandigheid dat die nieuwe herstellvordering ook werd ingesteld in een strafprocedure wegens andere stedenbouwkundige misdrijven met betrekking tot datzelfde onroerend goed waarvan de overtreder evenwel wordt vrijgesproken, kan niet worden afgeleid dat diezelfde herstellvordering, in zoverre ze gebaseerd is op het wél bewezenverklaarde misdrijf, zonder voorwerp is. Dat laatste is in beginsel slechts het geval wanneer de rechter ofwel oordeelt dat er op het ogenblik van de uitspraak over de herstellvordering geen wederrechtelijke toestand meer is, ofwel dat er geen oorzakelijk verband bestaat tussen de wederrechtelijke toestand op het ogenblik van die uitspraak en de wederrechtelijke toestand die het voorwerp uitmaakt van het bewezenverklaarde misdrijf.

8. Het arrest oordeelt dat de strafvordering in de zaak I verjaard is en dat de telastleggingen in de zaak II niet bewezen zijn en de verweerder hiervan wordt vrijgesproken. Met betrekking tot de herstellvordering oordeelt het arrest dat:

- het herstel, geformuleerd in de vorderingen van 27 november 1991 en 10 januari 1995 op grond van de telastlegging A, eerste gedachtestreepje in de zaak I, die aldus bewezen wordt geacht, zijnde het bouwen van een woning aan een loods in strijd met de vergunning van 17 april 1987, niet meer wordt gevorderd;
- de eiser in de zaak II een gewijzigde herstellvordering heeft ingesteld die de uitvoering beoogt van de regularisatievergunning van 3 maart 2009 en een gebruik van het perceel dat overeenstemt met de plannen van aanleg;
- gelet op de vrijspraak in de zaak II, het hof van beroep niet bevoegd is om uitspraak te doen over de gewijzigde herstellvordering;

- de gewijzigde herstelvordering in de zaak II de vorige herstelvorderingen in de zaak I vervangt en de herstelvordering in de zaak I bijgevolg zonder voorwerp is.

9. Uit de vrijspraak van de verweerder in de zaak II en uit de overige vaststellingen van het arrest blijkt niet dat:

- de toestand van het goed thans niet meer wederrechtelijk is;
- er tussen de actuele wederrechtelijke stedenbouwkundige toestand, in zoverre bewezen, en de wederrechtelijke toestand die het voorwerp uitmaakt van de bewezen telastlegging A, eerste gedachtestreepje, in de zaak I, geen oorzakelijk verband bestaat.

10. Het oordeel dat de gewijzigde herstelvordering, die behalve in de zaak II ook werd gesteld in de zaak I, zonder voorwerp is, is dan ook niet naar recht verantwoord.

Het onderdeel is gegrond.

Overige grieven

11. De grieven kunnen niet leiden tot ruimere cassatie en behoeven bijgevolg geen antwoord.

Ambtshalve onderzoek voor het overige

12. De substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven rechtsvormen zijn in acht genomen en de beslissing is overeenkomstig de wet gewezen.

Dictum

Het Hof,

Vernietigt het bestreden arrest in zoverre het de herstelvordering van de eiser in de zaak I) op grond van de telastlegging A, eerste gedachtestreepje, zonder voorwerp verklaart.

Verwerpt het cassatieberoep voor het overige.

4 OKTOBER 2022

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het gedeeltelijk vernietigde arrest.

Laat de helft van de kosten ten laste van het Vlaams Gewest.

Houdt de beslissing over de overige kosten aan en laat die over aan de rechter op verwijzing.

Verwijst de aldus beperkte zaak naar het hof van beroep te Gent.

Bepaalt de kosten op 455,07 euro, waarvan 238,32 euro is verschuldigd.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, tweede kamer, samengesteld uit sectievoorzitter [redacted] als voorzitter, de raadsheren [redacted] en [redacted]

en in openbare rechtszitting van 4 oktober 2022 uitgesproken door sectievoorzitter [redacted] in aanwezigheid van advocaat-generaal [redacted] met bijstand van griffier [redacted]

MEMORIE TOT STAVING

Cassatieberoep ingesteld door:

VOOR: DE GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR van de afdeling Handhaving, met kantoren gevestigd te

Oorspronkelijk eiser tot herstel,
Thans eiser in cassatie,

Bijgestaan en vertegenwoordigd door advocaat
in het kantoor gevestigd te
houder van het in artikel 425, § 1, tweede lid Sv.
bedoelde getuigschrift (nr. , bij wie keuze van woonplaats
wordt gedaan.

TEGEN: Het arrest dat op 14 januari 2022 op tegenspraak werd gewezen door het hof van beroep Brussel, vijftiende kamer, zetelend in correctionele zaken (arrest nr.).

EN WAARBIJ EVENEENS AANWEZIG WAS:

1. **HET OPENBAAR MINISTERIE**, vertegenwoordigd door het Parket-Generaal bij het hof van beroep Brussel.

2. RR. nr. geboren
te op wonende te

Oorspronkelijk beklaagde,
Thans verweerder in cassatie.

11.

Aan de dames en heren eerste voorzitter en voorzitter bij het Hof van Cassatie,
Aan de dames en heren raadsheren bij het Hof van Cassatie,
Hooggeachte dames en heren,

Eiser heeft de eer een memorie in te dienen tot staving van het cassatieberoep dat hij heeft ingesteld tegen het op tegenspraak gewezen arrest van het hof van beroep Brussel, 15de kamer, uitgesproken op 14 januari 2022 (arrest nr. 56/2022) in de procedure aldaar gekend onder AR nrs. [redacted] en [redacted]

FEITEN EN PROCEDURELE VOORGAANDEN

- Procedure AR nr. [redacted]

1.

Verweerder in cassatie werd voor de rechtbank van eerste aanleg Brussel, zetelend in correctionele zaken, vervolgd wegens de volgende tenlastelegging:

"Beklaagd van

in het gerechtelijk arrondissement [redacted]

tussen 16 april 1987 en heden, terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaken, zonder onderbreking gedurende 3 jaar van hetzelfde misdadig opzet, en dat de delictueuze toestand, wat het handhaven van de bouwmisdrijven betreft nog steeds voortduurt;

- A. *met overtreding van artikelen 1,44, §1-18, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962, gewijzigd door de wet van 22 december 1970, zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen*
 - 1. *- woning aan een loods gebouwd te hebben niet conform de vergunning verleend bij ministeriële beslissing van 17 april 1987;*
 - 2. *- een tuinhuisje opgericht te hebben;*
- B. *met overtreding van artikelen 1,44, §1-18, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962, gewijzigd door de wet van 22 december 1970, de toestand omschreven in de hierboven vermelde tenlastelegging A. gehandhaafd te hebben, het onroerend goed waarop de inbreuk gepleegd werd, gelegen zijnde de*
[redacted]
eigendom van
- C. *herhaaldelijk,*
met overtreding van artikel 68 van de wet van 29 maart 1962, gewijzigd door de wet van 22 december 1970, het werk of de handelingen te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing of de beschikking van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg;"

Voor deze feiten was door rechtsvoorganger van eiser in cassatie, de gemachtigde ambtenaar, een herstellvordering ingeleid bij het parket van de Procureur des Konings op 10 januari 1995.

De herstellvordering strekte tot het uitvoeren van aanpassingswerken, bestaande uit het strikt naleven van de voorwaarden zoals opgelegd in de bouwvergunning van 17 april 1987, wat *de facto* neerkwam op sloping en heroprichting volgens de goedgekeurde bouwplannen, en dit in toepassing van het toenmalige artikel 65, §1, b) van de Stedenbouwwet.

12.

Tevens werd er een herstelvordering ingeleid strekkende tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand voor wat betreft de oprichting van een tuinhuisje zonder de daartoe vereiste stedenbouwkundige vergunning.

2.

Bij vonnis d.d. 29 mei 1997 verklaarde de correctionele rechtbank te Brussel de feiten bewezen.

Verweerder in cassatie werd strafrechtelijk veroordeeld wegens van een woning aan een loods, niet conform en in afwijking van de vergunning verleend bij Ministerieel Besluit van 17 april 1987, alsook wegens het zonder vergunning bouwen en instandhouden van een tuinhuisje, alsook wegens het doorbreken van een stakingsbevel.

Wat de herstelvordering betreft werd verweerder in cassatie veroordeeld tot het volgende:

"Beveelt [verweerder in cassatie], voor zoveel als nog nodig, om over te gaan tot het herstel van de plaats in de vorige staat, door afbraak van het tuinhuisje, zulks binnen een termijn van 12 maanden vanaf de datum waarop huidig vonnis kracht van gewijsde verkrijgt;

Beveelt [verweerder in cassatie] om over te gaan tot het uitvoeren van aanpassingswerken, bestaande uit het strikt naleven van de voorwaarden zoals opgelegd in de bouwvergunning;

Zegt dat na het verstrijken van de gestelde termijn, de gemachtigde ambtenaar, voor het geval het vonnis niet vrijwillig ten uitvoer werd gelegd, daarin kan voorzien, overeenkomstig artikel 65, §2 van de wet van 29 maart 1962, op kosten van de veroordeelde die gedwongen wordt de uitgaven terug te betalen tegen overlegging van een staat op zijn kosten begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter, op verzoekschrift;

Veroordeelt tot betaling van een dwangsom van 5.000 frank ten voordele van Het Vlaams Gewest per dag vertraging bij niet vrijwillige uitvoering van de herstelmaatregel binnen de hiervoor gestelde termijn;

(...)".

Tegen dit vonnis werd door verweerder in cassatie op 11 juni 1997 hoger beroep aangetekend.

Het Openbaar Ministerie volgde op 13 juni 1997 het beroep van verweerder in cassatie.

Voormelde beroepsprocedure is gekend onder AR nr.

3.

Bij tussenarrest d.d. 24 november 1999 verklaarden de appelrechters de hogere beroepen tegen het vonnis van 29 mei 1997 ontvankelijk, behalve het hoger beroep van verweerder in cassatie op burgerlijk gebied. Ook het incidenteel hoger beroep van burgerlijke partij werd niet-ontvankelijk verklaard.

De behandeling van de zaak ten gronde werd uitgesteld in afwachting van een beslissing over een regularisatievergunning die door verweerder in cassatie voor de loods was aangevraagd.

4.

Bij tussenarrest van 27 maart 2002 werd door het hof vastgesteld dat de burgerlijke partij n graad van beroep geen partij meer was bij het geding en werd de behandeling van de zaak werd nogmaals uitgesteld, en dit in afwachting van de verdere afhandeling van de aangevraagde regularisatievergunning.

5. De bestendige deputatie van de provincie heeft vervolgens op 3 maart 2009 een regularisatievergunning verleend aan verweerder in cassatie. Deze vergunning voorzag in bepaalde afwijkingen t.o.v. de bij Ministerieel Besluit van 17 april 1987 verleende vergunning.

De vergunning van 3 maart 2009 werd afgeleverd onder o.m. de volgende voorwaarden:

- "- Llangs de oostelijke perceelsgrens wordt er een groenscherm van streekeigen beplanting aangelegd over een strookbreedte van 2 meter, volgens een bij de vergunning te voegen deskundig opgemaakt beplantingsplan.*
- De plannen worden vervolledigd met de gegevens van waterafvoer en afkoppeling overeenkomstig de bepalingen van de provinciale verordeningen hemelwater."*

- Procedure AR nr.

1. Verweerder in cassatie werd lopende de bovenstaande beroepsprocedure nogmaals bij rechtstreekse dagvaarding voor de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, zetelend in correctionele zaken, vervolgd werd wegens de volgende tenlasteleggingen:

"In het gerechtelijke arrondissement Brussel,

*op het perceel gelegen te kadastraal gekend als
gelegen in recreatiegebied, eigendom van
ingevolge akte van gift verleden door notaris op 18 februari 1985,*

tussen 2 maart 2009 en 15 december 2015,

*A. tussen 2 maart 2009 en 15 december 2015, meermaals,
bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij ingeval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1°c (het verrichten van navolgende bouwwerken, met uitzondering van onderhoudswerken: het afbreken, herbouwen, verbouwen of uitbreiden van een constructie) uit te voeren, voort te zetten of in stand te houden,*

namelijk:

in strijd met de regularisatievergunning van 3 maart 2009, het gebouw aan de binnenkant gedeeltelijk te hebben verbouwd of gebruikt als woning zonder een fitnessruimte of enige andere recreatieve ruimte te hebben ingericht,

*B. tussen 2 maart 2009 en 13 mei 2015, meermaals,
bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij ingeval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.6° (het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed, waarbij deze functiewijziging door de Vlaamse regering als vergunningsplichtig werd aangemerkt)*

14.

namelijk:

de hoofdfunctie van het gebouw van garage/herstelplaats geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd naar de functie wonen,

- C. *tussen 5 februari 2013 en 15 december 2015, meermaals, bij inbreuk op artikel 6.1.1.5° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, handelingen te hebben voortgezet, in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing of de beschikking in kort geding,*

namelijk:

in strijd met de bekrachtigde stakingsbevelen van 6 februari 2013, 29 juli 2013 en 12 mei 2015, het gebouw uitsluitend te hebben gebruikt als woning zonder enige recreatiefunctie."

Voor deze feiten werd door eiser in cassatie een herstellvordering ingeleid bij het parket van de Procureur des Konings bij brief van 18 juli 2016, na voorafgaand positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid (thans: Handhavingsuitvoering) op 17 juni 2016.

De herstellvordering strekte tot het uitvoeren van bouw- of aanpassingswerken, wat inhield:

- Het volledig uitvoeren van de vergunning van 3 maart 2009, van de voorwaarden ervan en van het bijhorende goedgekeurde bouwplan.
- Het staken van het uitsluitend gebruik van het gebouw als woning. Het gebouw dient in hoofdzaak gebruikt te worden voor recreatieve doeleinden en mag enkel ondergeschikt dienen als woning van de eigenaar.

2.

Bij vonnis van 10 mei 2017 van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, zetelend in correctionele zaken werd verweerder in cassatie voor deze feiten vrijgesproken.

Op grond van deze vrijspraak oordeelde de rechtbank dat zij niet bevoegd was om uitspraak te doen omtrent de herstellvordering.

Tegen dit vonnis werd door eiser in cassatie hoger beroep aangetekend.

Voormelde beroepsprocedure is gekend onder AR nr.

- Beide procedures samen

1.

Bij arrest van 14 januari 2022 werden beide beroepsprocedures gekend onder AR nrs. en samengevoegd.

Vervolgens deed het hof van beroep te Brussel uitspraak in beide procedures.

Dit is de bestreden beslissing.

2.

Het hof oordeelde in de bestreden beslissing als volgt:

"In de zaak met rolnummer

Doet het bestreden vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, 52ste kamer, van 29 mei 1997 teniet en, opnieuw rechtsprekend;

15.

Stelt vast dat de strafvordering jegens beklaagde _____ wegens de feiten van tenlastelegging A, B en C vervallen is door verjaring;

Laat de kosten van de strafvordering ten laste van de staat;

Stelt vast dat de herstellvordering betreffende de door de feiten van tenlastelegging A, B en C veroorzaakte gevolgen zonder voorwerp is;

In de zaak met rolnummer _____

Verklaart de op 20 april 2016 aan beklaagde _____ betekende dagvaarding niet ontvankelijk;

Verklaart de hogere beroepen tegen het vonnis van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel, 52ste kamer, van 10 mei 2017 ontvankelijk;

Verbeterd het bestreden vonnis door de omschrijving van de tenlastelegging A, B en C te vervangen door de omschrijving zoals in de rechtstreekse dagvaarding die op 9 mei 2016 aan beklaagde _____ is betekend;

Bevestigt het bestreden vonnis, zoals verbeterd;

Laat de kosten van de strafvordering in hoger beroep ten laste van de staat;

Laat de kosten van de herstellvordering in hoger beroep ten laste van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur;

Beveelt dat het gegeven arrest op de kant van de overgeschreven gedinginleidende akte wordt ingeschreven op de wijze, vermeld in artikel 84 van de hypotheekwet van 16 december 1851 op kosten van de staat;".

Tegen dit arrest werd door eiser in cassatie cassatieberoep aangetekend op 27 januari 2022.

ENIG MIDDEL TOT CASSATIE**Geschonden wetsbepaling**

- artikel 149 Gw.
- artikelen 1319 , 1320 en 1322 Oud BW (thans artikel 8.17 BW)
- artikel 161 en 189 Sv.
- artikel 6.3.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO).

Aangevochten beslissing

1.

Nadat door de appelrechters de procedures gekend onder AR nrs. en werden samengevoegd, stelden de appelrechters vast dat de strafvordering in de procedure gekend onder AR nr. voor wat betreft tenlasteleggingen A, B en C vervallen is door verjaring.

De feiten onder tenlasteleggingen A en C worden bewezen verklaard.

Verder stellen de appelrechters dat de herstellvordering in de procedure gekend onder AR nr. vervangen werd door de herstellvordering in de procedure gekend onder AR nr.

Ten slotte verklaren de appelrechters de herstellvordering in de procedure gekend onder AR nr. zonder voorwerp.

2.

De appelrechters baseren zich hiervoor op de volgende overweging (pag. 8 t/m 10 arrest):

"De zaak

3. In de zaak met rolnummer komen beklaagden en het Openbaar Ministerie op tegen het vonnis van de correctionele rechtbank Brussel, 52ste kamer, van 29 mei 1997 waarbij beklaagde werd veroordeeld tot een geldboete van zestigduizend Belgische frank (...) wegens stedenbouwkundige misdrijven gepleegd tussen 16 april 1987 en 7 november 1996 (datum verwijzingsbeschikking), op een perceel te kadastraal gekend als meer bepaald:

- een woning aan een loods te hebben gebouwd in strijd met de vergunning van 17 april 1987 en een tuinhuisje te hebben opgericht (tenlastelegging A);
- de instandhouding van die wederrechtelijke constructies (tenlastelegging B);
- de handelingen te hebben voortgezet in strijd met een stakingsbevel (tenlastelegging C).

Als herstelmaatregelen beval de rechtbank de afbraak van het tuinhuisje en de uitvoering van de vergunningsvoorwaarden voor de loods, onder verbeurte van een dwangsom.

Op burgerlijk gebied stelde de rechtbank vast dat de burgerlijke partij geen vordering had.

Het hof van beroep heeft met zijn tussenarrest van 24 november 1999 de hogere beroepen tegen het vonnis van 29 mei 1997 ontvankelijk verklaard en verklaarde het hoger beroep van beklaagde op burgerlijk gebied en het incidenteel beroep van de burgerlijke partij, die het hof beide niet ontvankelijk verklaarde. De behandeling van de grond van de zaak heeft

het hof geschorst, in afwachting van een beslissing over de aangevraagde regularisatievergunning voor het gebouw.

Met zijn tussenarrest van 27 maart 2002 heeft het hof vastgesteld dat de burgerlijke partij geen partij meer is in hoger beroep en is de behandeling van de zaak opnieuw geschorst, nog steeds in afwachting van de beslissing over de aangevraagde regularisatievergunning.

Na dit arrest heeft de zaak vijftien jaar stilgelegen, totdat het Openbaar Ministerie de zaak op de rechtszitting van 11 december 2017 heeft vastgesteld.

4. De strafvordering tegen beklaagde _____ in de zaak _____ is thans verjaard.

De feiten van tenlastelegging B (de instandhouding van wederrechtelijke constructies) zijn niet meer strafbaar; de feiten komen niet in aanmerking als vertrekpunt van de verjaringstermijn.

De feiten van tenlastelegging A en C zijn opgeleverd door eenzelfde misdadig opzet, zodat de verjaring begint te lopen op het ogenblik van het laatste feit, dat is de oprichting van het tuinhuisje, dat voltooid was en werd vastgesteld op 7 mei 1991 (kaft 12, stuk 1).

De feiten waren nog niet verjaard wanneer de verjaringstermijn voor wanbedrijven werd verlengd van 3 tot 5 jaar, bij artikel 25 van de programmawet van 24 december 1993.

De laatste onderzoeksdaad die binnen de oorspronkelijke verjaringstermijn werd gesteld, is het opstellen van het proces-verbaal _____ van 26 november 1992 (kaft 10 strafdossier).

Dit heeft een nieuwe verjaringstermijn doen lopen, die is verstreken op 25 november 1997.

5. De strafvordering in de zaak _____ is vóór de verjaring bij de strafrechter aanhangig gemaakt, met de verwijzingsbeschikking van de raadkamer van 7 november 1996.

De eerste rechter heeft de afbraak van het in tenlastelegging A, tweede gedachtestreepje, bedoelde tuinhuisje bevolen.

Uit de stukken van het strafdossier blijkt dat beklaagde _____ het tuinhuisje in 1994 heeft weggegeven en dat het niet meer op zijn perceel staat (PV _____ van 17 september 1999 en PV _____ van 28 september 1999, stuk 20 van de rechtspleging hof van beroep).

De herstellvordering betreffende het tuinhuisje is zonder voorwerp geworden.

Wat het herstel betreft van het misdrijf van tenlastelegging A, eerste gedaagde -, namelijk het bouwen van een woning aan de loods in strijd met de vergunning van 17 april 1987, werd in de oorspronkelijke herstellvorderingen van 27 november 1991 en 10 januari 1995 het uitvoeren van aanpassingswerken gevorderd opdat het gebouw zou voldoen aan de voorwaarden van de vergunning van 17 april 1987, wat concreet zou neerkomen op de sloop en de heroprichting - ditmaal conform aan de oorspronkelijke vergunning - van het gebouw (kaft 4, stuk 17). Dit herstel wordt evenwel niet meer gevorderd.

Op 3 maart 2009 is er een regularisatievergunning afgeleverd.

18.

- Daarop heeft de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur (hierna GSI) (in de zaak) een gewijzigde herstellvordering ingediend, die de vorige (in de zaak) vervangt.

Het thans gevorderde herstel beoogt de uitvoering van de voorwaarden van de regularisatievergunning van 3 maart 2009 en een gebruik van het perceel dat overeenstemt met de plannen van aanleg."

Grieven

- Eerste onderdeel

1.

De appelrechters beslissen dat de gewijzigde herstellvordering van eiser in de procedure gekend onder AR nr. 'vervangen' werd door de herstellvordering in de procedure gekend onder AR nr. en verklaren de herstellvordering in de procedure gekend onder AR nr. vervolgens zonder voorwerp.

2.

Eiser heeft in conclusies zoals neergelegd in de procedure gekend onder AR nr. op 31 oktober 2018 uitdrukkelijk laten gelden dat een herstel in de vorm van het uitvoeren van bouw- en/of aanpassingswerken diende te worden opgelegd, wat inhield:

"(...)

- *Het volledig uitvoeren van de vergunning van 3 maart 2009, van de voorwaarden ervan en van het bijhorende goedgekeurde bouwplan.*
- *Het staken van het uitsluitend gebruik van het gebouw als woning. Het gebouw dient in hoofdzaak gebruikt te worden voor recreatieve doeleinden en mag enkel ondergeschikt dienen als woning van de eigenaar."*

Eiser heeft eveneens in toepassing van artikel 6.3.1, §4 VCRO gevorderd dat een hersteltermijn van één jaar wordt opgelegd onder verbeurte van een dwangsom t.b.v. 250,00 euro per dag vertraging.

Verder nog werd overeenkomstig artikel 6.3.4, §1 VCRO gevorderd om eiser en de burgemeester van de gemeente waar het gebouw gelegen is te machtigen om ambtshalve uitvoering te geven aan de herstelmaatregel in de plaats van de veroordeling bij niet vrijwillig overgaan tot herstel en kosten van verweerder.

Eiser stelde daarbij in zijn conclusies zoals neergelegd op 31 oktober 2018 in de procedure gekend onder AR nr. voor de appelrechters m.b.t. de herstellvordering wat volgt:

"Concluant verwijst wat de huidige herstellvordering betreft naar de herstellvordering zoals gemotiveerd in de procedure gekend voor Uw hof onder notitienummer waarin, gelet op de inmiddels bekomen regularisatievergunning van de bestendige deputatie d.d. 3 maart 2009, het uitvoeren van aanpassingswerken wordt gevraagd.

Het is immers in dat opzicht dat de samenvoeging van beide dossiers eveneens wordt gevorderd.

Die argumenten worden integraal overgenomen en in huidige procedure gehandhaafd:

1.

Concluant motiveerde zijn herstellvordering als volgt:

"(...).

4.

In voorliggend geval is het duidelijk dat niet kan worden voorgehouden dat het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening (wel integendeel, zoals blijkt uit de stukken van het dossier).

Onverminderd dit laatste kan in casu worden vastgesteld op basis van de argumenten aangehaald door conculant dat de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken kennelijk volstaan om de plaatselijke ordening te herstellen.

Conculant verzoekt dan ook de gevraagde herstellvordering te bevelen."
(conclusies eiser d.d. 31 oktober 2018, blz. 8 e.v., eigen onderlijning)

3.

Zoals blijkt uit de stukken waarop Uw Hof vermag acht te slaan werd de herstellvordering in graad van beroep gewijzigd n.a.v. de regularisatievergunning verleend door de bestendige deputatie op 3 maart 2009.

Het is vaststaande rechtspraak dat het bevoegde bestuur zijn herstellvordering en de motieven ervan tijdens het burgerlijk of strafrechtelijk geding kan aanpassen conform de artikelen 807 en 1042 Ger.W. (Cass., 21 juni 2010, www.cass.be, rol.nr.

De aanpassing van de herstellvordering kan o.m. betrekking hebben op de herstellvorm (Cass. 6 oktober 1998, www.cass.be, rol.nr. . Als enige voorwaarde geldt immers dat de aanpassing uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening gebeurt en strekt tot het doen ophouden van de gevolgen van het stedenbouwmisdrijf (Cass. van 17 oktober 2006, www.cass.be, rol.nr.

Niets staat eraan in de weg dat deze aanpassingen bij wijze van conclusie namens het bevoegde bestuur geschiedt (Cass., 31 mei 2011, www.cass.be, rol.nr.

Uw Hof bevestigde meermaals dat de herstellvordering kan worden aangepast n.a.v. de tegen deze vordering aangevoerde bezwaren (Cass., 31 mei 2011, o.c.), n.a.v. wijzigingen in de plaatselijke feitelijke toestand of de wijzigingen in de omstandigheden van ruimtelijke ordening, zoals de wijzigingen in de plannen van aanleg (Cass., 17 oktober 2006, o.c.).

Uw Hof bevestigde deze principes in haar arrest d.d. 9 september 2014 waarin het volgende gesteld werd:

"De herstellvorderende overheid kan de herstellvordering en de motieven ervan tijdens de rechtspleging aanpassen, zelfs voor het eerst in hoger beroep, rekening houdend met wijzigingen op het vlak van de plaatselijke feitelijke toestand, verleende stedenbouwkundige vergunningen en de planologische toestand. De rechter moet, rekening houdend met wijzigingen op deze vlakken, nagaan of het gevorderde herstel nog noodzakelijk is om de gevolgen van het misdrijf te doen verdwijnen.

In correctionele zaken maakt de verwijzingsbeschikking van het onderzoeksgerecht of de dagvaarding de feiten aanhangig zoals ze blijken uit het gerechtelijk onderzoek of het opsporingsonderzoek en die aan de verwijzingsbeschikking of de dagvaarding ten grondslag liggen.

De herstellvordering moet geënt zijn op de feiten die het voorwerp uitmaken van een bewezen verklaarde tenlastelegging." (Cass., 9 september 2014, rol.nr.

De gewijzigde herstellvordering van eiser was in casu gesteund op de feiten van de strafvervolgung in de procedure gekend voor de appelrechters onder AR nr.

Deze feiten werden voor wat betreft tenlasteleggingen A en C bewezen verklaard.

4.

Nergens in de hierboven aangehaalde conclusies wordt gesteld dat de herstellvordering in de procedure gekend onder AR nr. de herstellvordering in de procedure gekend onder AR nr. vervangt.

Integendeel, in de conclusies neergelegd de procedure gekend onder AR nr. wordt uitdrukkelijk gesteld dat de argumenten omtrent de motivering van de herstellvordering integraal worden overgenomen uit de procedure gekend onder AR nr.

In de conclusies in de procedure gekend onder AR nr. leest men:

"Concluant verwijst wat de huidige herstellvordering betreft naar de herstellvordering zoals gemotiveerd in de procedure gekend voor Uw hof onder notitienummer waarin, gelet op de inmiddels bekomen regularisatievergunning van de bestendige deputatie d.d. 3 maart 2009, het uitvoeren van aanpassingswerken wordt gevraagd.

Het is immers in dat opzicht dat de samenvoeging van beide dossiers eveneens wordt gevorderd.

Die argumenten worden integraal overgenomen en in huidige procedure gehandhaafd. (...)
(besluiten eiser in cassatie d.d. 31 oktober 2018 blz. 8 e.v., eigen onderlijning)

Dit blijkt eveneens uit het feit dat in beide procedures, hoewel de samenvoeging ervan werd gevraagd, afzonderlijk een herstelmaatregel wordt gevorderd in toepassing van artikel 6.3.1 VCRO.

5.

Door te beslissen dat de herstellvordering van eiser in de procedure gekend onder AR nr. de herstellvordering van eiser in de procedure gekend onder AR nr. 'vervangt', lezen de appelrechters in de conclusies van eiser een vermelding die er niet in staat (schending van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Oud Burgerlijk Wetboek, thans artikel 8:17 BW; zie in deze zin ook Cass. 18 januari 2019,

De appelrechter schenden aldus de bewijskracht van de conclusies neergelegd door eiser op 31 oktober 2019 in de procedures gekend onder AR en

Minstens geven de appelrechters aan deze conclusies een interpretatie en uitleg die niet verzoenbaar is met de termen, noch de inhoud, ervan.

Door op grond daarvan te beslissen dat de herstellvordering in de procedure gekend onder AR nr. zonder voorwerp is geworden, verantwoordt de appelrechters hun beslissing niet naar recht.

Tweede onderdeel.

1.

De appelrechters stellen in de bestreden beslissing dat de gewijzigde herstellvordering in de procedure gekend onder AR nr. de herstellvordering in de procedure gekend onder AR nr. vervangt. Vervolgens verklaren de appelrechters herstellvordering in de procedure gekend onder AR nr. 'zonder voorwerp'.

2.

Het voorwerp van een vordering is het feitelijk resultaat dat de eiser met zijn vordering beoogt (Cass., 14 december 2017, voltallige kamer, AR nr. _____, RW 2018-19, afl. 15; 587, noot F. AUVRAY en K. RONSIJN).

Een herstellvordering inzake ruimtelijke ordening zal enkel dan zonder voorwerp worden wanneer de materieelrechtelijke aanspraak, nl. het wegnemen van de schadelijke gevolgen van een stedenbouwkundig misdrijf, werd ingewilligd, m.a.w. indien de illegale situatie inzake ruimtelijke ordening op het perceel waarop de herstellvordering rust integraal ongedaan werd gemaakt.

3.

Wanneer de appelrechters op grond van de omstandigheden van een zaak onaantastbaar oordelen of een vordering zonder voorwerp is geworden, zal nagegaan moeten worden of uit die omstandigheden, zonder miskenning van het wettelijk begrip 'voorwerp van de vordering', kon worden afgeleid dat de vordering zonder voorwerp was geworden.

4.

Uit geen enkel stuk waarop Uw Hof vermag acht te slaan blijkt dat de herstellvordering van eiser in de procedure onder AR nr. _____ zonder voorwerp is geworden, c.q. dat de materieelrechtelijke aanspraken van eiser reeds ingewilligd waren.

De omstandigheid dat eenzelfde herstellvordering hangende was in de procedure gekend onder AR nr. _____ heeft niet tot gevolg dat de in identieke bewoordingen gestelde herstellvordering in de procedure gekend onder AR nr. _____ zonder voorwerp wordt.

5.

Door de herstellvordering in de procedure gekend onder AR nr. _____ zonder voorwerp verklaren miskennen de appelrechters het voorwerp van de vordering van eiser en wordt de schade aan de ruimtelijke ordening als gevolg van het stedenbouwkundig misdrijf niet ongedaan gemaakt (schending van artikelen 161 en 189 Sv. en van artikel 6.3.1 §1 VCRO).

Door in de bestreden beslissing te oordelen dat de herstellvordering in het dossier met AR nr. _____ zonder voorwerp is geworden, terwijl uit de stukken waarop Uw Hof vermag acht te slaan op generlei wijze blijkt dat het feitelijk resultaat van de herstellvordering van eiser is bereikt, verantwoorden de appelrechters hun beslissing niet naar recht.

Derde onderdeel.

1.

De appelrechters stellen in de bestreden beslissing dat de gewijzigde herstellvordering in de procedure gekend onder AR nr. _____ de herstellvordering in de procedure gekend onder AR nr. _____ vervangt, en verklaren de herstellvordering in de procedure gekend onder AR nr. _____ vervolgens zonder voorwerp.

De appelrechters dienden echter het passend herstel te bevelen voor de in de procedure gekend AR nr. _____ bewezen verklaarde stedenbouwmisdrijven (i.c. de feiten onder tenlasteleggingen A en C).

Artikel 6.3.1, §1 VCRO bepaalt immers dat de rechtbank naast de straf, ambtshalve of op vordering van een bevoegde overheid, aan de overtreder beveelt om een meerwaarde te betalen en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en dit voor wat de herstellvorm betreft met inachtneming van de in datzelfde artikel bepaalde rangorde.

22.

2.

Uit deze bepaling volgt dat in hoofde van de rechter de plicht bestaat om desgevallend ambtshalve, zelfs ingeval van verjaring van de strafvordering en bij gebreke aan een ontvankelijke herstellvordering van de bevoegde overheid, het passend herstel te bevelen.

Het ambtshalve herstel moet bevolen worden als het stedenbouwmisdrijf bewezen wordt verklaard, ook al zou de strafvordering voor wat betreft dit stedenbouwmisdrijf inmiddels verjaard zijn.

Voor dit ambtshalve herstel gelden de termijnen voor verjaring voorzien in artikel 6.3.3, §3 VCRO niet, aangezien deze termijnen enkel gelden voor een herstellvordering en niet voor het ambtshalve door de rechtbank te bevelen herstel overeenkomstig de bepalingen van artikel 6.3.1, §1 VCRO.

3.

De appelrechters verklaren in de procedure gekend onder AR nr. de stedenbouwmisdrijven onder tenlastelegging A en C bewezen. De appelrechters stellen niet vast dat de door deze stedenbouwmisdrijven veroorzaakte schade ongedaan werd gemaakt.

De appelrechters konden aldus niet wettig voorbijgaan aan de in artikel 6.3.1, §1 VCRO omschreven verplichting tot het ambtshalve opleggen van een herstelmaatregel met betrekking tot bewezen verklaarde stedenbouwmisdrijven.

4.

De appelrechters, door geen passend herstel te bevelen in de procedure gekend onder AR nr. , terwijl de stedenbouwmisdrijven onder tenlasteleggingen A en C bewezen worden verklaard en terwijl niet wordt vastgesteld dat de schade ten gevolge van deze stedenbouwmisdrijven ongedaan werd gemaakt, miskennen de op hun ambt rustende verplichting.

De schade aan de ruimtelijke ordening als gevolg van de bewezen verklaarde stedenbouwkundige misdrijven werd niet ongedaan gemaakt (schending van artikelen 161 en 189 Sv. en van artikel 6.3.1, §1 VCRO).

De appelrechters verantwoorden hun beslissing aldus niet naar recht.

OP DEZE GRONDEN EN OVERWEGINGEN

besluit ondergetekende namens eiser dat het U behage, hooggeachte dames en heren, het bestreden arrest te vernietigen, te bevelen dat van de vernietiging melding wordt gemaakt in de kant van het bestreden arrest, de zaak en de partijen naar een ander hof van beroep te verwijzen, en over de kosten uitspraak te doen als naar recht.